Hristos a înviat

O zi cu soare în Iudeea. Ierusalimu-i frământat.
Se-ncrucişează şoapte-n stradă: Isus din morţi a înviat!
S-a tulburat cetatea sfântă. Şi omul prost şi înţeleptul
se duc la Golgota-n grădină, mai pe furiş şi mai de-a dreptul.

Şi parcă-i vezi în două taberi pe toţi la groapa lui Hristos,
Pe unii căutând spre ceruri, pe alţii cu privirea-n jos.
Acei ce-i vezi cântând „Osana", cu ochii ridicaţi în sus,
sunt cei ce ieri plângeau amarnic, sunt ucenicii lui Isus.

Sunt cei pe care răstignirea i-a depărtat de cel mai drag,
sunt cei ce-au stat închişi trei zile şi lacrimi au vărsat şirag.
Iar ceilalţi, plini de tulburare, plecaţi cu frunţile în jos,
sunt Sanhedrinul, fariseii, răstignitorii lui Hristos.

Sunt cărturarii, tribunalul, conducătorii,-ntr-un cuvânt.
Sunt cei ce ieri urcat-au dealul lovind cu biciul trupul sfânt.
Sunt cei ce nu l-au dat nici apă, Lui, Celui ce-a creat izvoare:
sunt cei ce l-au săpat o groapă şi-au pus pe ea o piatră mare.

Priviţi cum stau judecătorii în faţa gropii părăsite,
cu fruntea plină de broboane, cu gândurile răvăşite.
Priviţi că nu mai stau grămadă, s-au speriat vechii stăpâni
şi-ajuns-au mulţi din ei să creadă în Cel ce le-a scăpat din mâini.

Şi mulţi din cei ce-au zis că Cerul era pustiu de cele sfinte
s-au prăbuşit când adevărul ieşi afară din morminte.
Ba au căzut chiar şi străjerii, s-au prăbuşit uimiţi romanii.
Căci nu pot nimici- Învierea, nici forţa armelor, nici banii.

* * *

A-nviat Viaţa lumii - cine-i poate sta în cale,
sus în Ceruri serafimii cântă-ntruna osanale.
Prin cetate ucenicii s-au aprins de bucurie,
îndrăznesc în plină voce a vesti credinţa vie.

Nu-s ascunşi, nu mai li-e frică, nici de oameni, nici de moarte,
şi, din contră, ţin să ducă noua veste mai departe.
Ce nu-i gata Magdalena ca să-ndure în viaţă!
Cum să tacă, să nu spună când ea L-a văzut în faţă!

Cine i-ar opri pe Petru, pe Ioan sau chiar pe Toma?
L-au văzut! E viu! Zadarnic vine ordin de la Roma!
Peste cruci şi peste-arene, peste orice duh de frică,
peste orişice primejdii Învierea se ridică.

Iată,-i vezi, cu mic cu mare, mame cu copii în braţe,
merg cântând în faţa morţii, merg cu zâmbetul pe faţă.
Moartea nu mai e o beznă, nu-i o peşteră grozavă,
ci de astăzi, mai degrabă, e o uşă către slavă!

A-nviat Isus! întâiul care-a frânt puterea lumii!
Vestea a pornit îndată către marginile lumii!
A-nviat şi nu mai moare, a-nviat pe totdeauna!
El e-al nostru Paşte veşnic, Soarele ce-a-nfrânt furtuna!

A-nviat şi dă viaţă tuturor ce vin la Dânsul,
să se roage cu căinţă până-i podideşte plânsul.
Tuturor ce-şi plâng păcatul şi cer viaţă, mângâiere,
pentru toţi El are dreptul să împartă graţiere.

Tuturor ce se vor naşte încă în credinţa vie,
le dă drept la acel „Paşte", când toţi morţii-or să învie.
N-a văzut vreodată lumea, nici străjerii, nici Iudeea,
nici n-a pomenit pământul o-nviere ca aceea!

Şi acum tu ştii iertarea ce-a adus-o blândul Miel,
pune-ţi astăzi întrebarea: tu ai înviat cu El?
Eşti tu plin de bucurie, printre fraţii-nvăţăcei?
Sau în ceata ce descinde din străvechii farisei?

Ţi-ai făcut tu datoria de creştin în timpul vieţii,

Creşte viaţa ta-n lumină, cum cresc zorii dimineţii?

Eşti tu plin de bucurie că tu nu mai mori în veci?

Şi măreşti prin fapte bune slava-n care-ai să petreci?

Uită-te puţin în urmă: câte roade ai adus?

Spune, eşti tu-n sfânta turmă, eşti tu frate cu Isus?

Stăruieşti tu nopţi de-a rândul, ca şi fraţii Lui, creştine,

Te-ai luptat tu ca şi gândul să-I trăieşti curat în tine?

Oare zici tu ca şi Petru, dacă încercarea vine:

„Nici chiar moartea nu mă poate, Doamne, despărţi de Tine!"

„Eu rămâne-voi cu Tine", strigau cei din prima turmă,

şi-n furtuni şi în prigoane şi ia moarte pân-la urmă!

Ai rămas tu lângă Domnul, ai tu inima curată?

Ascultat-ai tu îndemnul ca un copilaş de tată?

Şi acasă şi la lucru şi prin locuri depărtate,

tu trăieşti ca ucenicii? Te fereşti să n-ai păcate?

Atunci cântă învierea, ca să-ţi mângâie şi plânsul,

că-n curând veni-va iară şi te va lua la Dânsul.

Costache Ioanid - Hristos a înviat

clickbible.org